

Sospecha de Hitchcock.

Jordi Martí

La Presidenta de la Acadèmia de Cine, Mercè Sampietro, va presentar el passat dia 15 de gener el seu informe anual. Segons les dades d'aquest informe, les sales comercials varen perdre durant l'any 2003 10.000.000 d'espectadors. Les dades del Ministeri de Cultura són, en aquest cas, molt més alarmants, ja que xifren aquesta pèrdua entorn dels 22.000.000. Aquest descens s'ha de sumar al de l'any anterior, el 2002, que va ser de 6.000.000. I el més curiós d'aquest descens és que afecta menys al cine espanyol que al d'altres països. De fet, el cine nord-americà, hegemònic a Europa i, per descomptat al nostre país, és el que ha patit un descens més acusat d'espectadors.

La gent no va al cine. O bé, hi va cada vegada menys. Ni a veure pel·lícules espanyoles, ni americanes, ni d'enlloc. Això és un fet difícil de rebatre davant xifres tan contundents. I la qüestió és, evidentment, plantejar-se'n les causes. Per què la gent no va al cine? No puc saber per què els altres han deixat d'anar-hi. Però sí que sé per què no hi vaig jo, i puc suposar, sense que això impliqui cap atac de vanitat ni la temptació de posar-me a mi mateix com a exemple de res, que els meus motius no deuen ser massa diferents dels que han empès a d'altres.

Al cap i a la fi, sense que se'm pugui considerar cap expert en cine, he de reconèixer que les pel·lícules han constituït en la meva educació sentimental i estètica una part, com a mínim, tan im-

portant com la pintura, la música —especialment el jazz i l'òpera—, el teatre, o la literatura. Com a persona, el cine va ser, en la meva joventut, una finestra oberta al món que em desvetllà aspectes de l'ésser humà, no sempre positius, que la meva posterior experiència de la vida no ha fet més que confirmar. Com a escriptor, els puc assegurar que tanta influència han tingut els meus poetes i novel·listes preferits, com el cine ben fet d'un Truffaut, un John Ford o un Alfred Hitchcock, per citar tres directors ben diferents entre ells.

Aleshores, com és possible que un amant de la narració cinematogràfica com jo hagi deixat d'assistir a les sales de cine? Avui dia prefereixo posar-me a casa per enèsima vegada el vídeo d'*Un*

Les grans productores americanes han apostat per un tipus determinat d'espectador amb el qual, en general, prefereixo no compartir el meu temps lliure. I crec que a la majoria d'antics espectadors de cine, majors de 30 anys, els passa, si fa no fa, el mateix

Las Uvas de la Ira de Ford.

home tranquil de John Ford o *Avanti de* Billy Wilder abans que agafar el cotxe i anar a qualsevol d'aquests moderns i sofisticats multicines, amb un so espectacular i unes butaques, ho he de reconèixer, bastant més còmodes que aquelles a les que estava acostumat quan tenia 20 anys i anava al cine quasi cada dia. Què és el que ha canviat?

Segons la meua humil opinió, la causa s'ha de cercar a la pròpia indústria cinematogràfica i al tipus de cine que ens ofereix. Crec sincerament que, avui dia, es fan prioritàriament pel·lícules per a adolescents, que són els que amb més fidelitat assisteixen a les sales de cine, films d'argument senzill, que no facin pensar molt —ja que els productors actuals semblen estar convençuts que l'espectador de cine és beneït—, amb mol-

ta acció i un gran desplegament d'efectes especials construïts amb ordinador i amb un so desmesurat, amb MASSES decibels, similar al de qualsevol discoteca. I, com a conseqüència, el cine és ple d'adolescents: la major part de l'oferta va dirigida a ells. Quin és el resultat? Renous de tot tipus, ja que l'adolescent d'avui dia sembla no ser capaç de callar dins els cines, incloent-hi el molest soroll de 200 boques mastegant les inevitables crispates al mateix temps, que impideixen veure tranquil·lament una pel·lícula, la qual, de totes maneres, no mereix ser vista amb massa atenció, ja que sol ser previsible i, en general, mal narrada, quan no directament d'argument ridícul.

Les grans productores americanes han apostat per un tipus determinat

d'espectador amb el qual, en general, prefereixo no compartir el meu temps lliure. I crec que a la majoria d'antics espectadors de cine, majors de 30 anys, els passa, si fa no fa, el mateix. Mentre les grans produccions segueixin oferint el nivell artístic de la trilogia del *Senyor dels anells* o de *Matrix*, dos exemples de cine d'alt pressupost i baixa qualitat, dirigit primordialment als adolescents, —i mentre, simultàniament, altres produccions més interessants no aguantin a la cartellera ni quatre dies— jo, personalment, seguiré optant per no anar al cine. Crec que cada vegada som més els que dimitim com a espectadors de les sales de cine. Per dir-ho amb quatre paraules, el tipus de cine que, en general, ara se'n ofereix ja no ens interessa. ■